

HỒI THỨ NĂM MƯƠI MỐT

LÒNG DẠ ĐÀN BÀ

Thấy Hùng Miêu Nhi nổi cáu, Trầm Lăng mỉm cười:

- Chỉ cần "Con mèo hoang" không bị mất một sợi lông nào là được rồi, những chuyện khác không quan hệ !

Hùng Miêu Nhi trừng mắt

- Nhưng...

Trầm Lăng chặn lời:

- Không nhưng nhị gì hết. Anh đã phí nhiều công sức cần phải nghỉ mệt... tất cả đều tại tôi, chưa có sự đồng ý mà tôi bỏ anh lại đây, tôi cần phải được anh tha thứ !

Hùng Miêu Nhi thở dài:

- Tôi phải cầu anh tha thứ chứ...Chu Thất Thất, Vương Lân Hoa mất bóng, anh không hỏi mà còn lo việc an nguy của tôi...một người bạn như anh, tôi biết nói gì hơn nữa...Nếu cần nói thì tôi nói rằng sinh mạng của Hùng Miêu Nhi này nguyện sẽ gắn chặt vào anh !

Đi qua đi lại được mấy vòng, cuối cùng Phạm Phần Dương cũng không dẫn lòng được:

- Nhưng Vương Lân Hoa làm sao lại...

Trầm Lăng rước nói:

- Tất nhiên là do Chu Thất Thất vào đây chứ còn ai nữa !

Hùng Miêu Nhi dậm chân:

- Đàn bà...Đàn bà thật không biết sao mà nói được !

Tuy ức quá nhưng Hùng Miêu Nhi cũng thật lại cho hai người nghe mọi đầu đuôi...

Phạm Phần Dương càng nghe càng sửng sốt và rồi cũng phải lắc đầu:

- Đàn bà... quả thật đàn bà rắc rối. Trên thế gian này giá như không có đàn bà thì chắc thiên hạ...thiên hạ thái bình !

Suy nghĩ một giây, Trầm Lăng nói:

- Chu Thất Thất lần này mang Vương Lân Hoa đi không biết rồi sẽ làm ra chuyện gì? Không biết sẽ gây ra bao nhiêu tai họa nữa...

Phạm Phần Dương tặc lưỡi:

- Anh cũng không đoán ra cô ấy sẽ làm gì sao?

Trầm Lăng gượng cười:

- Ai mà có thể đoán được trước lòng dạ đàn bà !

Vừa nói, Trầm Lăng vừa đi lấy chân hất gã đại hán đang ngất lịm dưới đất...

Gã choàng tỉnh dậy và quýnh quáng bỏ chạy như gà mổ cửa mã Hùng Miêu Nhi nhích tới xáng cho gã một tát tai làm cho gã chúi đầu...

Trầm Lăng gằn giọng:

- Đứng yên, động là chết !

Hùng Miêu Nhi thét lớn:

- Chạy một bước là ta đập bể đầu !

Gã đại hán vò vò mặt:

- Các vị... các vị muốn làm... làm chi?

Trầm Lăng nói:

- Chỉ cần người trả lời những điều ta hỏi, chẳng những ta tha cho người mà ta còn thả cả đồng bạn của người nữa. Người nên nhớ rằng ta không bao giờ muốn làm cho người mang thương tích, nên vừa rồi ta chỉ điểm nhẹ người đấy thôi...

Gã đại hán chớp chớp mắt:

- Bất luận các vị nói gì tôi cũng không trả lời, trừ phi các vị để tôi làm một việc...

Hùng Miêu Nhi trừng mắt:

- Người còn tính chuyện gì nữa !

Trầm Lăng cười:

- Cứ để hắn làm !

Gã đại hán cúi mình:

- Đa tạ...

Gã bước tới cúi nhặt thanh đao, Hùng Miêu Nhi tưởng gã định liều mạng nên sửa soạn xô chân tới, không dè gã vung lẹ thanh đao hai lượt đâm ngay yết hầu của hai đồng bạn đang mê mang...

Hùng Miêu Nhi sững sốt hét lớn:

- Người muốn gì?

Gã đại hán buông thanh đao thở hắt một hơi:

- Hai tên này không chết thì tôi không dám nói một tiếng nào cả, bởi vì nếu chúng mất báo thì tôi sẽ không còn mạng !

Hùng Miêu Nhi nhăn mặt

- Thật là một con người lòng dạ cực kỳ đen tối !

Gã đại hán nói:

- Các vị muốn tìm những bí mật nơi cửa miệng của tôi, thì có cần gì đến việc lòng dạ của tôi trong sang hay đen tối !

Phạm Phần Dương lắc đầu:

- Người quả rất xứng đáng là thủ hạ của Vương Lâm Hoa !

Gã đại hán không hề đổi sắc:

- Muốn hỏi gì hỏi lẹ đi !

Trầm Lăng hỏi:

- Vừa rồi...

Gã đại hán nói liền:

- Ốc bị đánh ngất ở trên, tôi đã cứu tỉnh, bây giờ có lẽ họ đã đi sạch cả rồi

Trầm Lăng hỏi

- Trong số đó có Kim Bất Hoán không?

Gã đại hán lắc đầu:

- Không thấy.

Trầm Lăng liếc Hùng Miêu Nhi, Hùng Miêu Nhi dậm chân:

- Hẳn lại sảy nữa rồi !

Trầm Lăng hỏi đại hán:

- Có thấy một cô gái tên Bạch Phi Phi không?

Gã đại hán hỏi lại:

- Có phải cô gái đẹp mà yếu đuối đến gió thổi cũng muốn té ấy không?

Trầm Lăng gật đầu:

- Đúng, bây giờ nàng bị giữ tại đâu?

Gã đại hán nói:

- Trước nàng bị giam ở đây với một người nữa ...nghe đâu là sứ giả của Khoái Lạc vương gì đó...

Trầm Lăng hỏi dồn:

- Tướng mạo người ấy ra sao?

Gã đại hán nói:

- Hắn ăn mặc như một bà già, nhưng có lúc lại nói giọng đàn ông, bọn anh em chúng tôi đã làm một cuộc cá độ xem hắn là đàn ông hay đàn bà...

Hùng Miêu Nhi nóng nước:

- Nhưng mà rồi là đàn ông hay đàn bà?

Gã đại hán nói:

- Đánh cá đàn ông thì thua, mà cá đàn bà cũng thua luôn....

Hùng Miêu Nhi gắt:

- Chứ hắn là giống gì?

Gã đại hán nhăn mặt:

- Hắn "lại cái"

Hùng Miêu Nhi quát:

- Thôi, đừng nói đến thứ ấy nữa !

Gã đại hán rùn vai:

- Thứ yêu quái đó tôi cũng không muốn nhắc !

Trầm Lăng mỉm cười:

- Khoái Lạc Vương cũng thật khéo lựa một tên bán nam bán nữ để đi tìm gái đẹp, thật đúng ý nhà vua dùng hoạn quan !

Mọi người suy nghĩ và đều tức cười...

Trầm Lăng hỏi:

- Thế hai người ấy bây giờ giam tại đâu?

Gã đại hán nói:

- Họ trốn mất rồi ! Tên yêu quái đó mang Bạch Phi Phi trốn đi.

Hùng Miêu Nhi chụp ngực gã đại hán:

- Lão, bằng hai người ấy mà trốn khỏi tay Vương Lâm Hoa à? Nói lão !

Gã đại hán kêu lên:

- Á...á...buông buông... chuyện đó là nguyên nhân khác mà...

Hùng Miêu Nhi gắt:

- Nguyên nhân gì?

Gã đại hán nhăn nhó:

- Công tử tôi cố ý cho họ chạy mà !

Hùng Miêu Nhi tròn xoe đôi mắt:

- Cố ý cho chạy? Sao kỳ vậy?

Gã đại hán nói:

- Đó là một sự bí mật mà bọn chúng tôi không ai biết, cũng không ai dám hỏi...

Hùng Miêu Nhi quát:

- Lão, ai tin lời nói không chứng của người !

Trầm Lãng khoát tay:

- Buông hãn ra, hãn nói thật đấy.

Hùng Miêu Nhi nói:

- Nhưng Vương Lâm Hoa đã gian khổ lắm mới bắt được thì làm sao hãn lại cho chạy vuột? Hãn đâu có điên?

Trầm Lãng nói :

- Tự nhiên trong đó phải có âm mưu... không chừng Vương Lâm Hoa muốn hòa hoãn với Khoái Lạc Vương... Mà không chừng hãn muốn dò xét hành tung của Khoái Lạc Vương.

Hùng Miêu Nhi cau mặt:

Thật hành động khó hiểu...

Trầm Lãng thở ra:

- Việc làm của Vương Lâm Hoa rất khó có ai đoán trúng... a, Bạch Phi Phi mà lọt vào tay Khoái Lạc Vương thì thật là thê thảm...

Hùng Miêu Nhi tức tối:

- Nghe biết như thế mà chúng ta không có cách cứu nàng !

Trầm Lăng mím miệng lắc đầu:

- Manh mối càng rối rắm mà chuyện xảy ra càng lúc càng nhiều thêm...

Hùng Miêu Nhi bức rức:

- Bây giờ phải chúng ta phải làm sao?

Trầm Lăng nói:

- Bây giờ tôi thềm tắm và ngủ một giấc cho tâm hồn rảnh bót rồi sẽ tính sau.

Phạm Phần Dương nói:

- Nếu muốn nghĩ thì chỗ của đệ có lẽ tiện nghi hơn hết !

Trầm Lăng nói

- Hay lắm, chúng ta đi !

Gã đại hán hỏi:

- Còn tôi?

Suy nghĩ một giây, Trầm Lăng vẫy tay:

- Người đi đi. Hùng huynh, cho hần đi đi. Hần tuy bất lương, nhưng chẳng lẽ chúng ta lại làm điều bất tín? Cứ để cho Vương Lâm Hoa còn nhiều thủ hạ như thế này mà hay ! ...

Cả bọn kéo nhau đi, bỏ mặt gã đại hán đứng trơ trơ ra như tượng gỗ...

Lục Địa Đào Chu Phạm Phần Dương quả xứng danh là một cự phú, một đại thương gia của đất Trung Nguyên, chỉ nội Tấn Thành này cũng đã có ba hiệu buôn bán, mà nơi nào cũng phồn thịnh cả.

Hần nói với Trầm Lăng và Hùng Miêu Nhi:

- Ở ba chỗ thì cửa hàng "Phân ký" là lớn nhất, nhưng nếu kể về chỗ nghĩ thoải mái thì nên chọn "Nghinh Dương Tử Lầu".

Trầm Lăng cười:

- Tôi muốn hỏi nơi nào gần đây nhất?

Phạm Phần Dương nói:

- Gần đây nhất thì là cửa hàng "Phân Ký", nhưng nơi đó...

Trầm Lăng hỏi:

- Ở đó có giường không?

Phạm Phần Dương cười:

- Tự nhiên là có chứ sao không !

Trầm Lăng cũng cười:

- Có giường là tốt rồi !

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Có giường mà có rượu không?

Phạm Phần Dương nói:

- Rượu thì đâu có thiếu !

Hùng Miêu Nhi vỗ tay:

- Như vậy là tuyệt rồi, đi đâu xa cho mất công !

Phạm Phần Dương bèn dẫn Trầm Lăng và Hùng Miêu Nhi đi rẽ qua con đường phía trái, thêm một đôi khá xa đi cho tới trời sáng tỏ thì thoáng thấy bảng hiệu "Phân Ký", bên dưới lại kẻ thêm hàng chữ: Tệm bán hàng vải

Cả ba đi riết tới...

Mặt trời đã lên cao, ánh nắng đã nghe ấm, thế mà cửa hàng vẫn đóng kín im ỉm.

Phạm Phần Dương đưa tay vỗ cửa lăm bầm:

- Buôn bán riết rồi càng ngày càng lười...

Nhưng vỗ mãi cũng không nghe ai lên tiếng, Phạm Phần Dương nổi nóng đang chân đạp mạnh, nhưng cửa gài cứng quá chỉ hơi hở một kẽ nhỏ chứ không chịu trốc...

Hùng Miêu Nhi và Phạm Phần Dương dòm vào trong thấy trống trơn, hàng lụa sạch bách, và trên gác hàng không còn một cây vải nào cả.

Hùng Miêu Nhi bật cười:

- Đã không có rượu mà hàng vải cũng không còn một cây, buôn bán sao mà đắt thế?

Nhưng Phạm Phần Dương biến sắc:

- Đâu có chuyện lạ như thế, chắc là có biến rồi !

Chợt thấy cửa hàng kế bên có người ló đầu ra hỏi:

- Các vị muốn tìm ai ?

Hùng Miêu Nhi cười:

- Tìm ai ? Ông này là chủ đây mà túc hạ không biết à?

Người ấy lật đật bước ra tươi cười:

- A...thì ra Phạm đại gia...Đuối mấy năm không gặp một lần là tôi quên bằng
Tôi là Trương Triều Quý đây, cùng sát vách với cửa hàng của đại gia ấy mà ! ...

Phạm Phần Dương nóng nảy hỏi:

- Thế Trương huynh có biết cửa hàng của tôi đã xảy ra chuyện gì không?

Trương Triều Quý nói:

- Chính tôi đây cũng muốn hỏi đại gia đây, vì hồi nửa đêm hồi hôm có mấy cỗ xe lớn tới chở hết số hàng tồn kho của quý hiệu, có lẽ là đã bán sỉ hết rồi...

Phạm Phần Dương cau mặt:

- Buôn bán gì thì cũng ban ngày ban mặt, chứ sao lại nửa đêm?...

Hùng Miêu Nhi cười:

- Buôn bán đất quá, có lẽ gặp mối "Đại Vương" !

Phạm Phần Dương vẫy tay:

- Chúng ta sang "Phần Ký Ngân Hàng" xem sao ! ...

Trầm Lăng vừa đi vừa lẩm bẩm:

- Nửa đêm...nửa đêm...

Ba người băng qua hai con đường nữa, bảng hiệu "Phần Ký Ngân Hàng" đã thấy trước mặt.

Phạm Phần Dương xung xấn đi trước, trong bụng vô cùng hồi hộp.

"Ngân Hàng" trước kia thiên hạ vô ra nườm nượp, bây giờ thì đóng cửa lạng trang...

"Phần Ký Ngân Hàng" có thể nói là một ngân hàng lớn nhất Trung Nguyên, có tập ngân phiếu của "Sơn Tây Phần Ký" là chỉ được sử dụng khắp nơi trong nước.

Vì lẽ đó nên Ngân Hàng làm việc không một ngày nào nghỉ, có khi nhiều khách từ phương xa tới, còn phải làm việc luôn cả đêm. Thế mà bây giờ thì cánh cửa đóng im lìm...

Nét cười cố hữu trên khuôn mặt Hùng Miêu Nhi tắt hẳn, rõ ràng tình hình đã nghiêm trọng lắm rồi...

Phạm Phần Dương càng biến sắc hơn nữa, vừa tới cửa đã gọi lớn:

- Thủ Thành, mở cửa mau !

Một người trẻ tuổi trung niên bước ra. Hắn là anh chú bác, và cũng là một cánh tay đắc lực của họ Phạm trong việc kinh doanh thương mại, Phạm Thủ Thành.

Là một con người trầm tĩnh cẩn thận ít lộ ra sắc mặt, nhưng Phạm Thủ Thành vừa nhìn thấy Phạm Phần Dương là vẻ mặt đã biến đổi khác thường...

Phạm Phần Dương kêu lên:

- Thành huynh, tại sao lại đóng cửa? Sao lại có chuyện làm ăn như thế?

Phạm Thủ Thành lấy vẻ trầm tĩnh:

- Số bốn vạn lượng tồn khoản không còn...

Phạm Phần Dương trở mắt;

- Sao vậy ? Bị cướp à?

Phạm Thủ Thành lắc đầu:

- Không, Chu Thất Thất cô nương đến đây lấy cả rồi !

Phạm Phần Dương ngồi bệt xuống ghé mím môi:

- Lại là cô ấy... Cô ấy...

Phạm Thủ Thành nói:

- Cả kho hàng vải cô ấy cũng chở đi không chừa một thước. Tôi đến dọ hỏi là cô ấy cự nự định hành hung nữa !

Phạm Phần Dương dậm chân:

- Thật là không biết nói làm sao...

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Cô ấy đích thân đến lấy à?

Phạm Thủ Thành nói:

- Nếu người khác đến thì tôi đâu có cho !

Không biết nhìn Hùng Miêu Nhi bằng con mắt nào, Phạm Thủ Thành không muốn nói, nhưng rồi cũng gắng gượng trả lời:

- À, có một mình.

Hùng Miêu Nhi cau mặt:

- Một mình làm sao chở hàng nhiều thế !

Phạm Thủ Thành cười mỉm:

- Có tiền trong tay, muốn xe còn được hưởng chi người khuân vác !

Phạm Phần Dương lắc đầu thở ra:

- Cái con bé này thật quá quắc... Ăn rồi chuyên đi gây họa. Bây giờ trong tay có bạc, thêm Vương Lâm Hoa nữa, không biết nó còn gây ra những gì nữa đây !

Phạm Thủ Thành nhăn mặt:

- Vàng bạc thì chẳng nói chi, nhưng cô ấy mang hàng vải đi thì thật là khó hiểu. Cho dù một ngày cô ấy phải thay tám chục bộ đồ, cũng không thể dùng hết bao nhiêu hàng lụa ấy !

Hùng Miêu Nhi lắc đầu:

- Vương Lâm Hoa đã là một quái vật mà hành tung rất khó đoán được rồi, nhưng Chu cô nương lại càng làm cho thiên hạ đau đầu hơn nữa ! Thật là phức tạp đất luôn !

Phạm Thủ Thành vụt kêu lên:

- A... thì ra đây là Hùng Miêu huynh à ?

Hùng Miêu Nhi trố mắt:

- Đây, Hùng Miêu Nhi đây...Sao, Phạm huynh bảo sao?...

Phạm Thủ Thành thở phà một tiếng rồi cười;

- Không, không có chuyện gì...chỉ một phong thư của Chu cô nương dặn tôi trao cho một vị gọi là "Hùng đại hiệp, nhưng tôi không ngờ lại là...là các hạ đây !

Hùng Miêu Nhi bật cười:

- Phạm huynh không nhờ là phải, vì tôi không có cái tên đại hiệp, "thiếu hiệp" gì cả !

Thấy Hùng Miêu Nhi cười. Phạm Thủ Thành ý như có hơi ngán ngán, không dám nói gì thêm chỉ lật đật lấy thư trao ra và thấp giọng:

Chu cô nương dặn đi dặn lại rằng phong thư này phải tận tay trao cho Hùng đại hiệp, phải một mình Hùng đại hiệp được xem thôi, nếu không thì...

Phạm Thủ Thành gượng cười nói tiếp:

- Nếu không thì cô ấy sẽ...sẽ không giữ phép lịch sự với tôi nữa !

Hùng Miêu Nhi cười:

- Coi bộ Phạm huynh cũng hơi ngán cô ấy nhỉ ?

Phạm Thủ Thành đỏ mặt:

- ...A, tôi...tôi...

Hùng Miêu Nhi cười lớn:

- Có gì đâu mà lúng túng nói để cho Phạm huynh biết nghe, không riêng Phạm huynh ngán nàng thôi đâu, tất cả những người có mặt tại đây cũng ngán luôn !

Dở thư ra xem, nụ cười của Hùng Miêu Nhi vội tắt...

Phạm Phần Dương nôn nóng hỏi:

- Thư nói gì thế ?

Hùng Miêu Nhi ngó Trầm Lăng và vò vò đầu không nói...

Trầm Lăng cười:

- Bộ cô ấy chửi tôi dữ lắm à?

Hùng Miêu Nhi gượng cười:

- À...cô ấy...ấy...

Trầm Lăng nói:

- Anh thật thà quá, có gì mà giấu. Chính nàng cũng biết thế nào anh cũng trao cho tôi xem nên mới tìm cách chửi cho bỏ ghét ấy mà !

Hùng Miêu Nhi nói:

- Thư này ngoài việc chửi anh ra, nàng còn báo một cái tin quan trọng lắm...

Vừa nói vừa chìa thư ra, thấy viết:

"Hùng đại ca, từ nơi miệng của Vương lân Hoa tiểu muội nghe được cái tin là "Khoái Lạc Vương" đã từ biên giới vào Trung Nguyên rồi, hành tung của hắn hiện ở quanh vùng thái Hành Sơn, đại ca hãy chú ý cẩn thận.

Trầm Lăng là một tên giả nhân giả nghĩa, đại ca đừng thêm chơi với hắn, vì thế nào rồi hắn cũng bỏ đại ca. Tin này cũng đừng cho hắn biết, cứ để hắn mắc bẫy chơi.

Tiểu muội Chu Thất Thất bá thư.

Phạm Phần Dương lắc đầu:

- Nếu không nhận được tuồng chữ của cô ấy thì tôi cho rằng đây là một lá thư của đàn ông rồi, thật là không một tiếng nào giống con gái cả !

Hùng Miêu Nhi cười:

- Nhưng cách nói suông sể...y như nàng nói chuyện !

Chợt nhớ đến hành động độc hiểm của nàng, Hùng Miêu Nhi tắc lưỡi:

- Mà thật, nàng nói chuyện y như đàn ông chứ không giống một thiếu nữ chút nào cả !

Trầm Lăng nghiêm mặt:

- Cho dù thế nào đi nữa tin tức này hết sức quan trọng. Chuyện Khoái Lạc Vương thỉnh linh vào Trung Nguyên là một chuyện mà chúng ta không hề để ý.

Hùng Miêu Nhi gằn gằn:

- Hẳn vào thì càng tốt. Mình vốn muốn kiếm hẳn mà tự nhiên hẳn đến là một chuyện khá đỡ phiền !

Trầm Lăng nói:

- Nhưng chuyện không phải dễ dàng đâu !

Hùng Miêu Nhi cau mặt:

- Sao không dễ ? Mình đã biết hành tung của hẳn...

Trầm Lăng chận nói:

- Cho dù chúng ta biết hành tung của hẳn, nhưng tung tích Vương Lâm Hoa và hành động Chu Thất Thất thì thật khó đoán...

Hùng Miêu Nhi nói:

- Chuyện đó mình cứ gác lại một bên...

Trầm Lăng lắc đầu cười:

- Cho dù gác lại chuyện đó, nhưng thử hỏi ba đứa mình có thể đối phó được Khoái Lạc Vương không? Nên biết rằng môn hạ của hẳn là những cao thủ có thể hơn mình nhiều lắm, ta không thể xem thường được !

Phạm Phần Dương gật đầu:

- Đúng như thế, nghe nói thủ hạ của Khoái Lạc Vương ngoài bốn tên sứ giả, còn có ba mươi sáu kỵ sĩ từng hành không một ai tầm thường cả !

Hùng Miêu Nhi vỗ bàn:

- Thì ra các anh chỉ mới nghe mà đã sợ hẳn rồi ! Hừ, thật là một chuyện tức cười, khi hẳn chưa đến thì ai ai cũng hăm hực bảo muốn đi tìm hẳn, thế bây giờ hẳn đến thì lại dợm chân muốn chạy !

Trầm Lăng mỉm cười:

- Ai dợm chạy?

Hùng Miêu Nhi nói:

- Nếu không chạy thì mình đến Thái Hành Sơn !

Suy nghĩ hồi lâu, Trầm Lăng nói:

- Đi Thái Hành Sơn thì tự nhiên phải đi rồi, nhưng anh phải hứa với tôi một việc. Anh phải nghe tôi.

Hùng Miêu Nhi nói:

- Chứ có bao giờ tôi lại không nghe anh?

Trầm Lăng gật đầu:

- Vậy khi đến Thái Hành Sơn gặp bọn Khoái Lạc Vương nếu chưa được sự đồng ý của tôi thì anh không được có hành động gì cả nghe !

Hùng Miêu Nhi vỗ tay;

- Được rồi, tôi hứa chắc việc đó.

Quay qua Phạm Phần Dương, Trầm Lăng nói:

- Riêng Phạm huynh thì nên ở lại.

Phạm Phần Dương mỉm cười:

- rầm huynh bộ nói tôi là kẻ chỉ biết đến tiền chứ không biết múa gươm sao?

Trầm Lăng lắc đầu:

- Không dám nghĩ Phạm huynh như thế, nhưng chuyến vào Trung Nguyên này tất nhiên là Khoái Lạc Vương đã mang một thế lực dữ dằn lắm, tiểu đệ và Hùng huynh đi chỉ là thám thính thực hư thôi, chứ chưa định chuyện thắng bại gì cả. Nếu Phạm huynh ở nhà trù liệu thêm phương sách súc tích sẵn lực lượng cần thiết để giúp cho sao này thì có lợi hơn là đi. Vả lại bây giờ Chu Thất Thất và Vương Lan Hoa chưa rõ tin tức ra sao, việc Phạm huynh ở nhà cũng có thể dò ra manh mối, nếu không thì bọn này đi cũng không được yên lòng.

Suy nghĩ một giây, Phạm Phần Dương gật đầu:

- Được rồi, tôi sẽ ở lại làm tất cả những việc gì mà mình có thể làm được, đồng thời đợi tin hai vị.

Hùng Miêu Nhi vỗ tay:

- Vậy là hay lắm rồi. Nhưng bây giờ phải no đã và Phạm huynh cũng nhớ trang bị cho...

Hắn không nói mà lại vỗ vỗ vào bầu rượu...

Phạm Phần Dương và Trầm Lăng bật cười...

- - - Vietkiem.com - - -